

Kennismaking, Lanzarote in cijfers

Het weer is hier geen gespreksonderwerp

Lanzarote is een van de 'Eilanden van de eeuwige lente' en doet die benaming vrijwel het hele jaar door eer aan. De populariteit van de 'zwarte parel' is dan ook zeker voor een deel gelegen in het constante, milde klimaat met temperaturen die het hele jaar door tussen 16 en 24°C liggen, hoewel de klimaatverandering ook dit deel van de wereld heeft bereikt – zij het nog bescheiden. Maar zelfs in de warmste zomermaanden waait er een aangenaam koele wind, die strandgangers streelt, wandelaars en fietsers afkoelt en surfers over de golven laat scheren. U moet wel oppassen, want door de stevige bries hebt u minder snel in de gaten hoe fel de zon hier schijnt. Voldoende bescherming tegen de zonnestralen is daarom niet alleen voor kinderen van belang.

De vegetatie van het eiland

Natuurlijk groeien er ook palmen op Lanzarote. Vooral rond Haría, dat in het noorden van het eiland in een windluw dal ligt, is groen de dominante kleur. De duizenden palmen rond het dorp wekken de indruk dat u hier in een oase in de Sahara verzeild bent geraakt. Maar dit dal is een uitzondering op het eiland, want andere factoren bepalen het beeld van het 115 km ten westen van de Afrikaanse kust gelegen, 62 km lange en 21 km brede Lanzarote. Net als het naburige Fuerteventura heeft Lanzarote relatief lage bergen, de hoogste top is 671 m, waardoor, anders dan op de overige Canarische Eilanden, de vochtige passaatwinden niet voldoende opstijgen om regen te brengen. Als gevolg daarvan groeien er op de berghellingen van het eiland niet de weelderige naaldbossen die op eilanden als Gran Canaria

Te paard door het vulkaanlandschap bij La Geria

1 Arrecife – dag en nacht

Kaart: ► F 8, Stadsplattegrond: blz. 38/39

Vervoer: Wandeling

Arrecife is sinds 1852 de hoofdstad van het eiland en ook al wonen er maar 57.500 mensen, u vindt hier alle geneugten van een grote stad: drukte in de winkelstraten, een ontspannen sfeer op de zeepromenade, moderne kunst in het museum en dan ook nog een aantrekkelijke havenwijk met veel cafés en een heus nachtleven – al beperkt het zich van zaterdagavond tot zondagochtend – dat vaak pas bij het ochtendgloren eindigt.

Van het Castillo de San Gabriel naar de havenwijk

We beginnen onze wandeling bij de vesting van **San Gabriel 1**, die rond 1570 werd gebouwd. Eind 2014 werd het Castillo heropend als het Historisch Museum van Arrecife. Er zijn hier schilderijen en voorwerpen te zien die verband houden met de geschiedenis van het eiland. Informatieborden geven gedetail-

leerde uitleg bij de tentoonstellingen. Ook als u niet naar het museum wilt, is het de moeite waard om het plateau te beklimmen waar de vesting staat en te genieten van het weidse uitzicht over de stad.

Van de vesting gaat de wandeling via de **Puente de las Bolas 2** (Kogelbrug) naar de belangrijkste flaneerstraat van Arrecife: de verkeersvrije hoofdwinkelstraat **León y Castillo 1**. Hier vindt u ouderwetse winkeltjes met een soms curieus assortiment dat in geen decennia is veranderd naast hypermoderne designwinkels met het laatste aanbod uit Milaan, Madrid of Azië.

Parallel aan León y Castillo loopt de García de Hita. Op nr. 8 heeft de familie Peña een eeuwenoud gebouw met talloze kamers gerenoveerd, genaamd het Museo del Vino. De naam wil nog wel eens veranderen, maar dat neemt niet weg dat een bezoek een bijzondere ervaring is. Binnen zijn een mooie

2 Villa d'Arte – Fundación César Manrique

Kaart: ► F 8

Vervoer: Auto

De vormgeving van zijn eigen huis in Taro de Tahíche met gebruikmaking van vulkaangrotten werd een van de grootste triomfen van César Manrique. Alle gerenommeerde architectuurtijdschriften en lifestylebladen schreven enthousiast over het geslaagde ontwerp; een mooiere manier van wonen was nauwelijks denkbaar.

Enkele opvallende sculpturen een paar honderd meter buiten het plaatsje Tahíche markeren de locatie van de in 1992 geopende Fundación César Manrique ¹. In 1968 keerde Manrique na een afwezigheid van 23 jaar definitief naar Lanzarote terug. Kort daarop zag hij bij een rondrit over het eiland met zijn vriend Pepín Ramírez, toen president van de Eilandraad, de top van een vijgenboom die boven een uitgestrekt en verder onbegroeid lavaveld uitstak. Hij verzocht de chauffeur te stoppen om

de plek wat beter te kunnen bekijken. De hoop van Manrique dat de boom uit een lavabel groeide, werd nog overtroffen, want het ging niet om één bel, maar om vijf grote lavabellen, die vermoedelijk tijdens de uitbarstingen van 1730-1736 waren ontstaan.

‘Hier ga ik mijn huis bouwen’

Vervolgens zei hij tegen de verblufte Ramírez: ‘Hier ga ik mijn huis bouwen.’ De toenmalige grondeigenaar kon absoluut niet begrijpen waarom Manrique zich juist hier wilde vestigen. Zijn scepsis ging zo ver dat hij niet eens een prijs voor dit ‘barre’ stuk grond wilde noemen. Ook Pepín Ramírez schudde zijn hoofd over de plannen van zijn goede vriend César.

Als jonge student architectuur aan de universiteit van La Laguna op Tenerife was César vaak het onderwerp van spot van zijn medestudenten als hij vertelde dat hij van Lanzarote afkomstig was. Dat

14 'De Bevallige' – La Graciosa

Kaart: ► F/G 3/4, Oriëntatiekaartje: blz. 107

Vervoer: Wandeling rond het eiland, vanuit Órzola. Duur: 1 dag

Zodra de veerboot in Caleta del Sebo aanlegt, wordt het eventjes druk in het hoofdplaatsje van het eiland La Graciosa. Bezoekers en goederen worden 'gelost', nieuwkomers nieuwsgierig bekeken. Na een klein half uur keert de rust weer terug en herneemt het leven zijn gangetje.

Slechts 2 km ligt het kleine eiland La Graciosa af van grote buur Lanzarote. Toch kan het op de twintig minuten durende overtocht van Órzola ¹ naar de haven van Caleta del Sebo behoorlijk spoken. Wie snel zeeziek wordt, kan daarom voor de overtocht beter een dag met rustig weer uitzoeken.

La Graciosa is het enige bewoonde eiland van de vijf eilandjes die ten noorden van Lanzarote liggen, de andere vier zijn Montaña Clara, Alegranza, Roque del Este en Roque del Oeste. Het eilandje werd voor het eerst genoemd

in 1393. In 1402 bereikte de Normandiër Jean de Béthencourt de Canarische Eilanden en nam ze in bezit. La Graciosa, 'de Bevallige', werd het eiland genoemd, wat de ruige charme weinig eer aandoet. De eerste nederzetting ontstond in 1880, toen Silva Ferro de onderneming Pesqueras Canario Africanas oprichtte en een visfabriek liet bouwen. Zeker is in elk geval dat La Graciosa tot 1888 onbewoond bleef, en omdat het eilandje moeilijk toegankelijk was, kwamen er regelmatig piraten om zich er te verschuilen.

Beschermde natuur

La Graciosa is samen met de Riscos de Famara in het noorden van Lanzarote uitgeroepen tot beschermd natuurgebied – 98% van het oppervlak van het eiland is eigendom van de organisatie Organismo Autónomo de Parques Nacionales, kortweg OAPN, en daarmee van de staat (de organisatie werd in 1986